

Polisiye Yazarınının Ölümü

Bir Berkun İstanbullu Polisiyesi

Armağan Tunaboğlu

BİR

Berkun, terasındaki kış bahçesinde orkideleriyle baş başaydı. Pikapta Claudio Arrau'nun piyanosundan "Moonlight Sonata" çalıyordu. Müzik suya damlayan mürekkep gibi yumuşakça dağılıyor, boşluğu dolduruyor ve akşamı kendi rengine boyuyordu. Yükselerek kaybolan notaların kendi ruhuna dokunduğu gibi, orkidelerine de can verdiğini düşünüyordu. Orkidelerinin, Chopin'in hüznünden sonra en çok "Moonlight Sonata"yı sevdiğinden emindi. Orkideler aşkın çiçekleriydi. Hayranı olduğu sarkastik yazar Rex Stout'u düşündü. "Üstadın kahramanı Nero Wolfe ne dinlerdi acaba" diye merak etti. Büyük orkide fanatiği şişko Wolfe'un orkidelerle ilişkisi biraz... sanki daha gösterişe yönelik, hatta ticariydi. Bu zamana kadar okuduğu üç macerada, orkidelerine müzik dinlettiğine dair bir cümleye rastlamamıştı.

Rex Stout'un *A Family Affair* kitabında, arasına yeşil bir ayraç soktuğu bölümde sözü geçen *Oncidium marshallianum* denen orkide türünü araştırmaya başladı. Tabletinde karşısına çıkan fotoğraflara uzun uzun kıskançlıkla baktı. Âşık olunacak kadar güzel bir çiçektir. Çılgınca dans eden Flamenko dansçılarına benziyorlardı. Kendi çiçekliğinde fazla tür bulunmuyordu. Yeterince zamanı olmadığından küçük bir koleksiyon yapmış, onlarla oyalanıyordu. Hemen her çiçekçide bulunan sıradan orkideler... Her şeyden vazgeçebilir, herkesi terk edebilirdi ama orkidelerini bırakabileceğini sanmıyordu. Aradığı huzur ve dinginliği onlarda buluyordu. Şimdilik koleksiyonunun en güzel parçası *Swann'ın Bir Aşkı'nı* okurken ilk defa duyduğu bir *Cattleya* idi.

Bu merakının nereden doğduğunu soranlara genelde ketum davranır, ancak gerçekten ilgi duyanlara ve kadınlara,

hayranı olduğu polisiye türünün en başarılı yazarlarından Rex Stout'tan ve kahramanı Nero Wolfe'tan ilham aldığını söylerdi. Aslında aklının gizli bir köşesinde duran, annesinin siyah beyaz bir fotoğrafıydı: İnci gibi dişleriyle çınlayan kakhahalar atan, orkideler içinde bir kadın. Halası annesini hatırlamasının olanaksız olduğunu söylemişti. Berkun ısrarla kafasının gizli bir köşesindeki o fotoğrafı anlatırdı. Evet, bu Berkun'un annesi, Leyla'nın ta kendisiydi. Ama şimdiye kadar orkideler arasındaki bu fotoğraf, hiçbir sandıktan ya da bavuldan çıkmamıştı.

Aşağıdan gelen telefon sesi birden tüm büyüyü bozdu. Berkun telefonu duymamaya karar verdi. Telefon sustuktan sonra yine çalmaya başladı. Önemli olmalıydı, canı sıkıldı. Döneceğini düşünüp pikabı kapatmadı. Merdivenlerden inerken telefon sustu, bir daha başladı.

Semra telaşlı bir sesle, "Berkun Abi, sana konum attım, hemen gel. Büyük bir iş galiba. Araç seni almak için yola çıktı bile..." dedi.

Berkun hiçbir şey demeden telefonu kapattı, yukarı çıkıp üzölmeyeceklerini umarak orkideleriyle vedalaştı, pikabı ve kış bahçesinin kapısını kapattı. Kapıdaki dijital termometreden ısıyı kontrol etti. Bu sıcak yaz günleri için biraz yüksekti ama önemli değildi. Termostatlı klima birazdan devreye girecekti.

Akşamın bir vakti kıyafet önemli değildi. Haki kargo pantolon, beyaz keten gömlek ve üzerine ince bir kot ceket geçirip evin alarmını kurdu. Kapının her iki kilidini de kilitledikten sonra Kurtuluş Caddesi'ne indi. Cadde her zamanki canlılığındaydı. Damla'dan dondurma almış üç genç kız, Berkun'a çapkın bakışlar atarak, neşeyle önünden geçtiler. Semra'nın attığı konumdan nereye gideceğine baktı. Fatih'te bilmediği bir yerdi. Umarım gelen polis memuru nereye gideceğini biliyordur, diye düşündü. Bu saatte adres aramak zöl geliyordu. Fazla düşünmesine

gerek kalmadı, resmî bir polis aracı gelip önünde durdu. Arka kapıyı açıp içeri girdi.

Memur, “İnşallah fazla beklememişsinizdir amirim. Bu saatte bile fena trafik vardı” dedi.

“Hayır” deyip kestirip attı. Memurla konuşmaya niyeti yoktu. Sırf nezaket olsun diye yapılan gereksiz sohbetlerden hoşlanmazdı. Memur ya önceden uyarılmıştı ya da Berkun’u iyi tanıyordu ki, ağzını açmadı. Kurtuluş son durakta köfte, kokoreç satıcılarının mide kaldıran kokularının arasından Sefa Meydanı’na, oradan da Kasımpaşa’ya devam edip Unkapanı’ndan Saraçhane’ye çıktılar. İtfaiyenin önündeki parkın serinliği civarda yaşayanları buraya toplamıştı. Curcunaya takılmadan kısa sürede Fatih’e geldiler. İlçeyi ortasından bıçak gibi kesen Fevzi Paşa Caddesi’nde bir süre ilerledikten sonra, sağ tarafa saptılar. Karşılına gitgide yoksullaşan mahalleler çıkmaya başladı. İnsanların çoğu bu sıcak yaz akşamında sokaklardaydı. Çocuklar gelenin polis arabası olduğunu anlayana kadar top oynadıkları sokaktan çekilmiyorlar, fark ettiklerindeyse merakla aracın içine bakıyorlardı. Elleri tespihli yaşlılar, kara çarşafklarının altında yaşı belli olmayan kadınlar, çırılçıplak bebeler, bıçkın delikanlılar sokaklarda dolaşıyorlardı. Aracı kullanan memur telefonundan konuma bakarak adresi bulmaya çalışıyor ama yoksulluğun ve pisliğin artmasıyla tedirgin oluyordu.

Sanki durumun sorumlusu kendisiymiş gibi, “Kusura bakmayın amirim, bana attıkları konuma göre gidiyorum...” diye ağzında bir şeyler geveledi.

Birkaç dakikaya kalmadan yüz metre ileride kırmızı mavi ışıklar yol aldıkları sokağa vurmaya başladı. Meraklı bir kalabalık dar sokağa çekilen emniyet şeridinin arkasında heyecanla bekleyiyordu. İki polis aracı, ambulans ve Olay Yeri İnceleme’nin araçları tüm sokağı doldurmuştu.

Olayın gerçekleştiği yer Fatih'te, aralarında bir milim bile boşluk olmayan eski apartmanlardan birindeydi. Polis arabasının burnunu sokağa soktu. Berkun onun manevra yapmasını beklemeden indi. Başını kaldırıp polis memurlarının girip çıktığı dört katlı apartmana baktı.

Her yerden yoksulluk akıyordu. Eskilikten yaşlı bir kaplumbağaya benzeyen bina sanki zorlukla ayakta duruyordu. Çatıya yakın yerlerdeki çatlakları uzun otlar bürümüşü. Soluk bir ışık yayan sokak lambasında binanın rengini kestirmek kolay değildi. Üst katlar bakımsızlıktan koyu bir renk almış, giriş katının duvarlarıysa saçma sapan bir sürü grafitiyle kaplanmıştı.

Onu Semra karşıladı. Berkun oldum olası Semra'yı severdi. Başarılı, tuttuğunu bırakmayan genç bir kadındı. Her geçen gün kendini geliştiriyordu. Yakın bir zamanda komiserlik sınavı açılacaktı ve sınavı kazanacağına kesin gözüyle bakılıyordu. Bir kürekçi kadar kalın kolları, iri elleri olmasına rağmen ipince görünmeyi başarıyordu. Mavi bir perçemin görüldüğü uzun siyah saçlarını geniş omuzlarından arkaya atıp Berkun'a gülümsedi.

"Olay Yeri gitmedi mi daha?" diye sordu Berkun.

"Hayır" dedi Semra, "ama işlerini bitirmek üzereler."

Birlikte binadan içeri girdiler. Küf, idrar ve yemek kokulu binanın üçüncü katına yöneldiler. Berkun koku-
dan son derece rahatsız oldu, tırabzanlara dokunmadan eğri basamakları dikkatle çıkmaya başladı. Her kapının arkasında birilerinin kendilerini izlediğini hissediyorlardı. Üçüncü kattaysa bir hareketlilik göze çarpıyordu. Kendisi cinayet mahalline çağrılmışsa ve Olay Yeri beyaz tulumlarını, bonelerini giymişse olay ciddi demektir. Kapının tokmağına asılmış galoş torbasından aldıkları galoşları ayaklarına geçirdikten sonra pis, dağınık, yıllardır badana yüzü görmemiş evin içine girdiler.

Berkun ilk göz atışta kapı kilidinin sağlam olduğunu gördü ve keskin burnu kanın o yanık kokusunu anında

tanıdı. Hemen girişte, portmanto yerine duvara çakılı çivilere asılmış bir ceket ve ince bir montun bulunduğu kısa bir koridordan geçtiler. Sol tarafta küçük bir mutfak, karşısındaysa kırılmış buzlu camına mukavva yapıştırılmış bir tuvalet vardı. Berkun tuvalete hiç bakmadan sol taraftaki pencerenin dibine sıralanmış üç cesedin bulunduğu salona girdi.

Sağ tarafta, içinde yemek artıkları olan üç tabak, bir tencere ve ekmeğin parçalarının olduğu gazete serili bir masayla üç sandalye vardı. Karşıdaki pencerenin önündeyseniz, kumaşları yıllardır kullanılmaktan tiftiklenmiş, leke içinde iki koltuk yer alıyordu. Cesetler, pencerenin pislikten rengi belli olmayan perdesinin altında yüzleri duvara dönük olarak duruyorlardı. Sol taraftaki ceset sol tarafa, ortadaki de onun üzerine devrilmiş gibiydi. Sağ taraftakiyse köşeye yaslanmıştı ve hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu.

Olay Yeri İnceleme Şefi Tufan, Berkun'u görünce orta parmağıyla kalın çerçeveli gözlüğünü sivri burnunun üzerinden alına doğru iterek yanına geldi. Berkun cesetlerin yanına gitmemiş, uzaktan gözlemlemekle yetinmişti. Kan kokusu midesini bulandırıyor.

Her zaman sinirli, ufak tefek bir adam olan Tufan kıvrık saçlarının arasındaki parlayan kelini kaşıyarak, "Her birinin ensesine birer el ateş edilmiş" dedi.

"Kurşuna dizmişler sanırım..." Orkidelerinin kokuları arasında oturup müzik dinlemek varken, burada kan içindeki cesetlerin arasında olmak hiç cazip gelmiyordu Berkun'a. "Moonlight Sonata"dan çimento kamyonu gürültüsüne geçmiş gibiydi. Camı sıkılınca yüzünü buruşturdu. Tufan onun ölen adamlara üzüldüğünü düşündü.

"Üçü de Suriyeli. İnsan kaçakçıları arasında yine savaş başlıyor galiba. Üçüncü Çete hortladı. Gözün aydın."

Berkun'un hâlâ cesetlerin dibine kadar gitmeye niyeti yoktu. "Nereden anladın?" diye sordu. Aslında ilk bakışta Berkun da kıyafetlerinin kalite bakımından sokaktaki Suriyelilerden farklı olduğu görmüştü.